

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

34. Voluntas illa Dei generalis conditionata est respectu maiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

NOTA XXXIII.

Augustini expositiones pariter
repudiant.

Hinc recentiores Augustini interpretationem qua solos prædestinatos Apostolicâ illâ sententiâ significatos putat, exponendo vel per distributionem pro generibus singulorum, vel casualiter, incongruam esse censent, & aperte repudiant, ut in Francisco ^a Suarez & b Molina videre licet.

^a Suarez l. 4.
de prædestin.
c. 1. num. 2.
& 3.
^b Molina
q. 1. a. 6.
disp. 1.
c. Epist.
Hilar. ad
August.

Massilienses eandem Augustini expositionem, & eadem de causa veluti nimis duram rejecerunt: ^c Inde est, inquit Hilarius ad Augustinum, quod illius sententiâ expositionem, non eam quæ à te est de prompta, suscipiant, id est, ut non nisi omnes homines salvos fieri velit, & non eos tantum qui ad sanctorum numerum pertinebunt, sed omnes omnino, ut nullus habeatur exceptus.

NOTA XXXIV.

Voluntas illa Dei generalis conditionata
est respectu majorum.

Sed quia manifestum est, non omnes homines salvos fieri, quamvis id velle Deus dicatur, ne ipsâ veritatis evidentia in Augustini sententiâ cogantur, voluntatem quandam conditionatam in Deo ponunt; juxta quam propositum salvandi omnes homines ita temperant, ut dicatur id velle quantum in ipso est, seu, quod in idem redit, si & homines ipsi velint. Deum itaque sincere velle: omnes salvos fieri: sed ideo non salvari omnes, quia ipsi nolunt. Quam quidem conditionatam voluntatem habere Deum censent, non modo erga finalem illam salutem in regno Dei, sed etiam erga quoslibet actus bonos, quibus ad salutem promoveatur. Suarez:

Loco citato.
Ibid. c. 7.
Molin. quæ-
stione illa 23.
disp. 1. mem-
bro 8.
Less. de præ-
dest. sect. 5.
num. 49.

Verus sensus est, Deum, quantum in se est, velle ac cupere omnium salutem. Et infra dicit, voluntatem illam includere conditionem in objecto, si homo velit. Idem Molina & Lessius tradunt. Vnde illud ipsius: Intentio, quatenus ferebatur in gloria communionem in genere, erat quodammodo confusa nostro modo intelligendi; ut verò applicabat gloriam singulis hominibus, non erat absoluta, sed conditionata. De medijs verò ad salutem tendentibus, hoc est, de consensione nostræ voluntatis, quæ in omnibus bonis operibus, fide, spe, dilectione necessaria est, sic decernit generaliter: Consensus & cooperatio nostra, non est prædestinata (id est volita à Deo) decreto absoluto, antequam sit futura, sed sub conditione & desiderio quodam. Desiderat enim nostram cooperationem, sed non vult absolute ut exeret, nisi nos sponte velimus.

Idem sect. 5.
num. 55.

Massilienses istud ipsam eodem modo præformaverant. Nam apud Prosperum dicunt: Itaque quantum ad Deum pertinet, omnibus paratam vitam æternam: quantum autem ad arbitrii libertatem, ad his eam apprehendi qui Deo sponte crediderint. Et apud Hilarium: Nec hoc

In Epistola
ad August.

Arimendum quod quædam voivito perre dicantur: sed quomodo, autem, non vult à quocumque peccari, vel deseri iustitiam, & tamen ingreter illa deservitur contra eius voluntatem, committuntur que peccata, ita eum salvari velle omnes homines, nec tamen omnes homines salvari.

Quam voluntatē Dei conditionalem salvandi omnes homines eadem explicat similitudine Molina: Vult enim eiusmodi voluntate omnes homines salvos fieri, nec tamen omnes saluam assequuntur. Vult item sua præcepta & consilia observari, quæ tamen passim contemuntur. Ut nemini dubium esse possit, Massiliensium sensum, qui hoc dicebant, & explicationem ei placuisse.

Molin. q. 16.
art. 1. disp. 2.

NOTA XXXV.

Etiam respectu parvulorum,
qui salvantur.

Cum verò parvulis nulla voluntas sit, ratione cuius conditionalis illa Dei voluntas vera esse possit, & tamen quosdam eorum salvari conitar, & alios perdit; utrimque profectò magnis coarctantur angustijs. Solâ quippè Dei voluntate ante omne meritum eos prædestinante, vel reprobante, videtur salus eis vel perditio destinari; atque ita rursus eisdem perditio quam adamantis fati vinculis constringuntur. Rimam igitur sibi facere conati sunt recentiores, per quam ab illa decreti fatalitate persequente elabuntur. Dicunt enim, quòd licet respectu adultorum involvitur in illa voluntate Dei conditio, si & ipsi adulti velint; ita respectu parvulorum, si alij remedium eis adhibere velint. Vnde Molina: Cum nulli adultorum voluerit sempiternam beatitudinem, nisi dependenter à proprio usu liberi arbitrii cuiusque eorum; imò neque parvulis, nisi dependenter à remedio contra peccatum originis per usum liberi arbitrii eorum exhibito. Nulla est igitur etiam respectu parvulorum absoluta voluntas Dei prædestinantis eos salvare, nisi positâ prævisione libertatis, sive propriæ, sive aliorum. Et Valquez eandem rationem in parvulis & adultis esse tradit, servatâ videlicet proportionem.

Molin. q. 23.
art. 4. & 5.
disp. 1. memb.
8.

Valqz. disp.
89. c. 9. num.
1. par. 2.

Tortus ille scrupulus diu multumq; Massilienses. Nam initio stomachabantur, quòd causa parvulorum ad adultos traheretur: Parvulorum autem causam, inquit Hilarius, ad exemplum maiorum non patiuntur afferri. Alij non fecerint eos volebant ex nuda voluntate Dei, sed ex meritis, quæ prævidebantur habituri, si viverent. Faustus multis annis post, in primo sui operis libro statuebat, rem illam obscuram & incertam esse. Faust. l. 1. Sed in secundo peritior factus, acutissimum istud effugium Molina & recentioribus commentus est. Nam cum ei objectum esset, quòd puerorum innocentium populus in Betlehem tam beatam mortem ex sola Dei prædestinatione consecutus esset, respondet: Non ita est: sed decreti forte cessante mors pueri pro diaboli inferatur furere &c. Nō ergo eos prædestinatio mortis addi-

lib. 2. c. 3.